

**МІНІСТЕРСТВО ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я УКРАЇНИ
ЗАПОРІЗЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ МЕДИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ**

НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО МОЛОДИХ ВЧЕНИХ ТА СТУДЕНТІВ

**ЗБІРНИК ТЕЗ ДОПОВІДЕЙ
«НАУКОВОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ СТУДЕНТІВ ЗДМУ – 2021»**

**В РАМКАХ І туру «ВСЕУКРАЇНСЬКОГО КОНКУРСУ СТУДЕНТСЬКИХ
НАУКОВИХ РОБІТ З ГАЛУЗЕЙ ЗВАНЬ І СПЕЦІАЛЬНОСТЕЙ
У 2020 – 2021 Н.Р.»**

5 лютого 2021 року

Запоріжжя – 2021

Звертаючись до філософії Марка Аврелія, розглянемо його вправи для особистого «Я». Вони проаналізовані у книзі П. Адо «Що таке антична філософія?». Основа вправ полягає в тому, що потрібно відділити власне «Я» від того, що вас тривожить, від проблем, які були в минулому і можуть відбутися в майбутньому. Тобто якомога більше приділяти часу життю у гармонії з собою, наповненню свого життя радістю і щастям. Ця вправа зводиться до уваги до самого себе і пильності своїх вчинків і думок. Отже, Марк Аврелій стверджує, що потрібно жити тут і зараз, не зважаючи на турботи та незгоди.

Таку зосередженість на теперішньому моменті передбачає і, так звана, «вправа помирання». Адже сама думка про можливу смерть надає цінності кожній хвилині життя і кожній дії. Той, чия увага і думки прикуті до теперішнього моменту, має дві абсолютні цінності. Це існування і моральний намір. Людині більше немає чого бажати, вона щаслива повною мірою. Зрозуміло, що ця вправа допомагає бачити, сприймати світ та своє теперішнє існування по-іншому.

Оскільки сучасне життя сповнене стресами і негативом, то, заради збереження здоров'я, потрібно вміти «перемикати свої думки» на позитив, відштовхувати від себе непотрібні переживання.

Отже, філософія стоїцизму дає правильне осмислення проблем, переживань та їх вирішення і абстрагування від них в житті людини. Вона ніби спрямовує людину у річище позитивних думок та досягнення атараксії, вчить бути гідною, незалежно від обставин. Ми можемо погодитись з більшістю наведених ідей і порад філософів-стоїків, але, деякі (суворе поводження з тілом відповідно до Сенеки), навряд відповідають сучасним уявленням про здоровий спосіб життя.

Таким чином, для того щоб мати повноцінне життя та бути цілком здоровим, варто прислуховуватися до конструктивних порад філософів-стоїків у питанні духовного здоров'я. І звичайно, до власного організму в питаннях здоров'я фізичного.

«ЗА» ТА «ПРОТИ» ПРЕЗУМПЦІЇ ЗГОДИ НА ЗАБІР ОРГАНІВ ДЛЯ ТРАНСПЛАНТАЦІЇ: УКРАЇНСЬКІ РЕАЛІЇ

Шингур В. С., ІІ медичний факультет, 1 курс
(наук. кер. доц. Спиця Н.В.)

Останнім часом виникає все більше питань, пов'язаних зі змінами у вітчизняному законодавстві щодо трансплантації органів. Є пропозиція змінити презумпцію незгоди на трансплантацію органів від померлого донора на презумпцію згоди, що в дійсності надає можливість збільшити обсяг кількості анатомічних матеріалів, так необхідних багатьом пацієнтам в Україні.

Тому, актуальним стає питання - чи потрібно людині за життя надавати згоду на забір органів для трансплантації? Чи мають право родичі розпоряджатися тілом померлого? Які «за» і «проти» несуть у собі зміни законодавства, якщо вони відбудуться?

«Презумпція незгоди», встановлена в нашій країні, має на увазі те, що клітини, тканини, а також органи мають всі шанси бути вилучені з тіла загиблого тільки у тому випадку, в разі якого загиблим було однозначно оголошено схвалення на подібний забір. У зв'язку з наявним у країні закону посмертного донорства органів і тканин дозволяється оформлювати згоду в усній формі, або зазначати у карті донора, правах на водіння машини або посвідченні особи, чи в лікарській карті або реєстрі донорів. У разі, якщо покійний при житті не залишив ні позитивного, ні чітко

вираженого негативного відношення до вилучення органів, рішення повинно бути прийнято з уповноваженою у законному режимі особою, якою зазвичай вважається член сім'ї.

Недосконале законодавство в нашій країні та низька обізнаність населення щодо трансплантації створюють умови за яких донорські органи знайти практично неможливо, а тому пацієнти, котрі їх потребують, так і помирають, не дочекавшись операції.

Статистика в Україні є досить великим розчаруванням: кожного року попит на трансплантацію складає при захворюваннях нирок – 2000 осіб, печінки – 1500 і серця – 1000 осіб, а у хворих на цукровий діабет – 2000 осіб. Кількість трансплантацій органів щороку не досягає і 120, при цьому з них менше 16% відбувається за допомогою посмертного донорства.

Єдиним з більш важких у моральному аспекті завданням, пов'язаним з практикою трансплантації, вважається посмертне донорство, зокрема, встановлена в країні точка зору «презумпції згоди» у взаєминах посмертного донорства.

Хотілося б зазначити «плюси» презумпції згоди, бо вважаємо її найбільш вигідною.

Прийняття презумпції згоди гарантує системі охорони здоров'я (державі) наявність максимальної кількості донорів (тому що, незважаючи на свої внутрішні переконання, людина погоджується на вилучення органів при відсутності оформленої відмови і т.д.)

Не треба використовувати зайвих коштів на створення системи зберігання карт донорів

«Позиція більшості». Більшість сучасних людей не хочуть при житті розглядати питання, пов'язані зі смертю, тому на рівні підсвідомості не хочуть нагадувати собі про «свою смертність»

Ми маємо розуміти, що українські реалії вбирають в себе і можливість навмисної смерті. Адже звідки ми знаємо, що донора не вб'ють заздалегідь заради можливості отримати шанс на продовження існування? Кожному треба усвідомлювати вартість чужого життя.

ВИСНОВОК. Принцип презумпції незгоди щодо забору органів і тканин на даний момент є найбільш відповідним до прав і свобод людини у Конституції України, морально-етичним нормам, основним засадам гідності людини у взаємозв'язку з використанням досягнень біології і медицини, регламентованих у Конвенції Ов'єдо 1997 р.. Презумпція згоди дає шанс на життя великій кількості людей, але в деяких аспектах вона не надає свободи вибору.

СТУДЕНТСТВО ЯК СОЦІАЛЬНА КАТЕГОРІЯ ТА ЙОГО АДАПТАЦІЙНІ ОСОБЛИВОСТІ ПІД ЧАС НАВЧАННЯ У ВУЗІ

Орлова Ю.Д., Жеребчук А.А. (3 курс І медичний факультет), Кіцак А.О., Тихоненко Д.М.
(3 курс ІІ медичний факультет), Будагов Р.І. (4 курс І медичний факультет), Соколовська І.А.
(наук. кер. доц. Соколовська І.А.)

Актуальність. Авторами цього дослідження проаналізовано особливості процесу адаптації студентів різних курсів до навчання в умовах вищого навчального закладу ЗДМУ на медичних факультетах закладу, оскільки адаптаційний період у студентів відбувається по-різному, залежно від їхніх індивідуально - психологічних та вікових особливостей, рівня готовності до навчання у вищій школі.

Метою нашого дослідження був аналіз особливостей адаптації студентів різних курсів та виявлення закономірностей психологічної адаптації особистості, а також встановлення статистичних відомостей шляхом анкетування, адже процес навчання у вищому навчальному закладі це особливий етап життєдіяльності молодшої людини, який пов'язаний із набуттям професійного досвіду та вимагає неабияких зусиль, що, в основному, спрямовані на перебудову самосвідомості студента.